

NAPRAWICIELKA (2) *sb f*

Wszystkie a jasne (w tym w drugim 1 r. błędne znakowanie); teksty nie oznaczają é.

sg N naprawicielka (1). ◊ V naprawicielko (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

1. Ta, która spowodowała przywrócenie do stanu sprzed zepsucia (o Matce Boskiej) (2) :

*Wyrażenie: »naprawicielka upadłych, [upadłego rodzaju ludzkiego]« (1): Vlżycielko grzechów/ náprawićielko vpádłych/ wyfluchay wzdycháiące do ćiebie/ y wołáiące *KrowObr* 163v; [Ale potrzebá teź było/ áby była przyszlá piękna Pánná/ przenaświětłza dziewicá Márya/ nápráwićielká vpádłego rodzáiu ludzkiego *WujPosŚw* 1584 375 (*Linde*)].*

2. Ta, która usunęła skutki zła (o Matce Boskiej) (1) :

*Wyrażenie: »naprawicielka upadu [czyjego]« (1): [Maryja] yeft zbauyeny grzełnych a naprauyczyelka upadu anyelfkyego *PatKaz III* 115.*

KCh